

VEČER

Jezdci

Liják nepřestával. Trval už třetí den, a teď se k němu ještě přidala bouře a vichřice, v jedlovém lese to burácelo úderem hromu a skučelo zuřivými nárazy vichru, kapky bičovaly bez ustání kmeny stromů, koruny divoce šuměly a sténaly v náporu smršťe a voda se řítila ze všech stran. Na svazích se tvořily proudy a řečiště nových bystřin a kdejaká úžlabina se proměňovala v koryto prudce se ženoucího potoka anebo v rozbouřené jezero, jehož vlny se vysoko vzdouvaly, temné, černé, olovené. Nebe bylo nízko, na dosah ruky, viselo téměř nad vrcholky stromů, panovala tma, že jsi dohlédl sotva pár kroků před sebe, ale co chvíli sjel blesk a jeho nafialovělá záře rozřízla nožem závěs nad krajinou. Vypadalo to, jako by se chystala nová potopa světa – nikde ani stopa po kousku vlídné modré oblohy.

Oba jezdci mysleli, že snad nedojedou. Koně, vyděšení přívaly vod, svištěním vichru a úderem hromů hned po jedné, hned po druhé straně se co chvíli vzpínali a řičeli, nebylo možné je zkrotit, a udržet směr jízdy, to bylo nad lidské síly.

Jak dlouho už vlastně jeli v té nepohodě všech nepohod? Přišel už večer, nebo bylo ještě odpoledne, nebo jim snad vysilující cesta vzala všechnu představu o čase a byla už skutečně noc? Blesklo jim to hlavou, ale myšlenka v tom okamžiku opět zmizela, znovu ji přetal záblesk z oblohy a úder hromu. Odrazil se v několikanásobné ozvěně od jedné skalní stěny ke druhé, nozdry koní se zachvěly bázni a zvířata zahrabala jakýmsi zoufalým pohybem kopyt do půdy, jež se proměňovala v kluzké a zrádné bahnísko. Přitáhli uzdu, popleskali koně po šíji a povolili zas zvířatům, aby sama hledala cestu. Člověk byl teď tvorem slabším, bezmocnějším, zmatenějším. Mohl-li i teď někdo najít směr cesty, byl to určitě spíš kůň než jezdec, který si už dávno nebyl jist, kudy vlastně jede.

Prásk!

Šedou záclonu mračen znovu protřhl nafialovělý klykyně blesku. Na okamžik osvětlil krajinu, ukázal po pravé ruce obou jezdců obrysy skalisek s vysokým divokým porostem při úpatí a blízký břeh řeky, která se už rozlévala a přes křoviny dosahovala k úzkému pruhu země pod skalním srázem. Jeden z koňů zachytil kopytem o větev křoviska, klopýtl, tápl do rozmočlé půdy, zvedl hlavu a otočil se poplašeně kolem své osy – taktak že se jezdec udržel v sedle. Crčela z něho voda, jako by právě vystoupil zpod sprchy. Za jiných okolností by ten pohled byl navýsost směšný: z holínek, ne zrovna nejnovější módy, a k tomu děravých, sahajících sotva do půl lýtek, stříkala na všechny strany voda. Jezdci to přesto, jak se zdálo, neviděli, nebo si toho už prostě přestal všimnout. Naopak, v tomto okamžiku dokonce jako by se mihl jeho obličejem výraz určitého uspokojení.

„To bylo tam nahoře!“ vykřikl, zvedl ruku a roztáhl všech pět prstů, jako by si chtěl nachytat do dlaně ještě trochu vody navíc. „A všiml sis? Co říkáš?“

Byl to dlouhán, do dvou metrů mu scházelo tak patnáct čísel, možná deset, hlavička jako makovička, malá, nepatrná k té nemožné délce, tvář hladká, jako by se jí ještě nikdy nedotkla břitva. Kožený kabát s řasením taktak že obepínal hrudník a jen ještě zdůrazňoval dlouhé, tenké čapí nohy. Vězely v kožených kalhotách, které už za sebou také měly nějaký ten pátek. Slamák na hlavě se do toho potvorného počasí hodil asi nejmíň ze všeho, ale chránil dlouhánův obličej aspoň před přívalem deště. Takový okap svět ještě neviděl.

„Myslíš, že už se tam blížíme...? Bylo by načase, jestli se nemáme utočit jak myši!“

Jeho druh byl možná ještě o poznání delší. Hubená, poustevnická tvář, výrazný nos, tmavý mandarínský knír tenký jak nitka a dlouhý, že by si ho byl mohl uvázat kolem krku místo šátku, a pak úzká, jakoby zplihlá ramínka – ale to nebylo deštěm. Kazajka mu seděla těsně, jako by ji krejčí vyměřil na milimetr přesně na tělo, zato kalhoty byly víc než volné, planďaly se kolem kolen – když byly ovšem suché –, hotové sukně. A na hlavě seděla odřená, obnošená kožešinová ušanka.

„Podle té řeky bych řekl, že jsme dokonce hodně blízko. Aspoň jak nám říkali... A jedle tu jsou taky!“

Jezdec s tenkým mandarínským knírem se schoulil před novým přívalem větru; dešť mu šplíchl do tváře, muž přimhouřil oči a hřbetem ruky si přešel čelo. K čertu s tím nečasem!

„Všiml jsem si,“ zahučel si spíš sám pro sebe. „Ale jedle, jedle jsou všude na světě... a Firwood je jenom jeden. Uvidíme, až tam budem.“

„Za půl hodiny, řekl bych. Déle už to nemůže trvat.“

„V tomhle božím dopuštění?“

„I v tom.“

Prásk!

Rozburácelo se to znova nad jejich hlavami, koně poskočili, dlouhán se slamákem zavrtěl hlavou, jako by s něčím rozhodně nesouhlasil, ale pak natáhl dlouhou kostnatou ruku, napřímil ukazovák a radostně se plácl po holínkách.

„Nebude to už tam?“ vykřikl. „Firwood Camp, Firwood Camp!“

Na konci soutěsky se zřetelně cosi rozsvěcovalo na obloze. Byla tam bělejší, vyšší, jasnější. Určitě to nemohlo být daleko. Oba jezdcí se na sebe podívali a pousmáli se. Už ani necítili dešť. Dost možná, že si v té chvíli neuvědomovali, že lijavec slábne a slábne. Opravdu, bouře se vzdalovala, mraky odcházely, protrhávaly se nečekaně rychle.

Příští zahřmění zaznělo z dálky, jakoby z druhé strany skalnatého srázu.

Firwood Camp

Dlouhán ve slamáku měl pravdu. Ukázalo se to za necelých čtyřicet minut jízdy. Svažující se soutěska se poznenáhlu nálevkovitě rozšiřovala, až vyústila takřka kolmo do širého, rozlehlého údolí porostlého hustým jedlovým lesem. Byli tu úctyhodní velikáni, strměli vysoko k nebi, a když se do nich opřel vítr, rozhučeli se hrozivě, hluboce, nepřátelsky.

Ten jedlový hvozd pokrýval celou plochu širokého údolí. Byl to však hvozd, jehož se už dotkla lidská ruka. Řeka, která sem vpadala mírným obloukem ze skalní soutěsky, byla překlenuta rozestavěným, už téměř doho-